

חנה איננה

חנה פרנקלין לבית ישראלי נולדה בנס-ציונה, שם גדלה והתחנכה יחד עם אחותה זיוה ואחיה משה. אלינו הגיעה חנה ב-1969 במסגרת גרעין הנח"ל "הגליל", ופה היא פגשה את דיוויד פרנקלין, ומאז חנה ודיוויד היו קשורים זה לזו בקשרי אהבה ומשפחה. משפחה שהלכה וגדלה: קודם עם גלי, אחר כך עם צחי והצעיר שבחבורה רימון.

חנה אהבה מאד את כפר=הנשיא, וכפר הנשיא אהבה מאד את חנה. היה לה הכשרון הנדיר של יצירת קשר עם אנשים, מתוך הומור אך גם לעומק, מתוך הכרות לפני ולפנים. באוניברסיטה של החיים חנה היתה פרופסור במדע האנשים. חנה יכלה לדבר עם אנשים באופן הכי דוגרי, והאנשים קבלו את הדברים והמשיכו לאהוב אותה. ההתבטאויות בסגנון של החבר'ה לא הפחיתו כהוא זה מאצילותה של חנה, ואני לא מכירה הרבה אנשים אשר יכלו לשלב באישיותם אצילות עם עממיות. רוב שנותיה בקבוץ עבדה חנה במערכת החינוך, בדרך כלל בגיל הרך. היא היתה מחנכת לדוגמא. היא הכירה את הייחוד של כל ילד שאתו עבדה, וידעה למצוא את הדרך הנכונה לחנך אותו. ולא רק בעבודה ישירה עם ילדים הצטיינה חנה אלא גם בהדרכת עובדות אחרות, ולא פעם כאשר התעורר קושי באיזושהי פעוטון היתה חנה נכנסת לכמה חדשים על מנת להכשיר את העובדות הבלתי מנוסות ולהכניסן למסלול הנכון.

חנה נאבקה עם מחלתה זמן רב. בגל הראשון של המחלה היא יצאה מנצחת והתחילה לחזור למסלול חיים שגרתי כאשר לכל מקום היא לוקחת אתה קופסת פלסטיק עם העוגיות המיוחדות שלה. היא חזרה לעבוד בגיל הרך ואף להיות פעילה בוועדת ההצעות.

אחר כך בא הגל השני של המחלה, ובגבור הכאבים, ולאחר שנערכו הבדיקות המתאימות התברר שחנה חולה בסרטן. חנה יצאה למלחמה במחלה. חדורה בכל כוחות החיים ושמתח החיים שלה היא קראה תגר על המחלה. היא שתפה את כל הסובבים אותה הקרובים והרחוקים במלחמה הזאת, וכולנו באנו אליה על מנת להתחזק מן הכוחות שזרמו ממנה.

לכאורה, נראה היה ששוב חנה מנצחת, וכל מאות אוהביה וידידיה היו שותפים לאופטימיות שלה. אבל כל כוחותיה, וכל כוחותיו של דיוויד ושל ההורים, הילדים האחים, החברים והחברות, לא הצליחו לגבור על אותה יד נעלמה אשר חתמה אחרת. חנה, אלוהים זכה. עכשיו את יושבת במקום הכי הכי מכובד שם לידו, בין הכי הכי צדיקים ומחזקת את ידי כל מי שזקוק למלה טובה, לעידוד.

ורק לנו, חנה, אין מנחם.

זכרך המבורך ישכון בינינו לעולם.

